Ta ei näinud aga Juttat mitte; seſt pürjermeister Wahl iſe tuli talle wastu ja ſeletas, et ta oma tütre nimel temaga tingimiste üle rääkida tahab. Walmoden ſeletas wihaſelt, et tal ſaadikutega midagi tegemiſt ei ole; ta olla oma tõotuſe, ennaſt wabatahtlikult wangi anda, ainult pürjermeiſtri tütrele annud, ja ainult temaga olla tal oma wabaksſaamiſe tingimiſte üle läbirääkida. Seda üteldes läks ta wõerastemajaſſe tagaſi.

Sääl algas kohe ſuur joomapidu pääle. Kodanikud hoidſiwad endid hoolega wõerastemajaſt eemale. Wastu õhtut ſai Walmoden raeherradelt kirjutuſe, mis küll wäärt oli, tema ſeniſt rõõmutuju tumestama; ſeſt ſelles kirjas anti talle teada, et Jutta oma õiguſed rüütli kohta oma iſa ja linna kätte on annud. Rüütel olla nüüd linna wang ja olla tal ainult raeherradega oma wabaksſaamiſe üle läbirääkimiſi pidada.

Detlew v. Walmoden märatſes ja karjus; ta ähwardas raeherraſid piigi otſa ajada, ja wandus, et ta ennaſt ialgi linna wangiks ei anna. Raeherrad naeratasiwad kahjurõõmſalt ja ſeletaſiwad talle, et ſelle kohta kohtudelt, ehk keiſri käeſt õiguſt tuua wõib. Niikaua aga, kui ſäält otſuſt tulnud ei ole, jääb ta nende wangiks.

Et niiſuguſt kohtuotſuſt kuude kaupa oodata wõis, ſeda teadſiwad niihästi raeherrad kui ka rüütel.

Kauplemiſe ja tingimistega aetakſe ilmas igat äri, ſeda teadſiwad minewatel aastaſadadel ka üksteiſega lepinguid tegewad linnad ja ſeiſuſed wäga ſelgesti. Walmodeni sõjaſulaste ſeas oli üks palju ja kaugel rändanud wanem mees, keda ajaloo kirjutaja ainult „Heintziks“ nimetab. Selleſama Heintſi saatis rüütel järgmiſel päewal otſekohe Jutta juurde ja laskis talle kuuſtuhat kuldnat lunaſtuſeraha pakkuda. Heints ei olnud wistiſte mitte sõnadega kidſi, et pürjermeiſtri tütrekeſt järeleandmiſele meelitada, kuid kõik tema katſed oliwad asjata.

Jutta ſeletas, et temal kõige ſelle looga enam midagi tegemiſt ei ole: ta olla oma õiguſe linnale annud ja ainult raeherradega olla rüütlil tegemiſt. Heints tuli tagaſi ja tõi rüütlile kurwa teate.

Wahe ajal oli linna nõukogu poolt Walmodenile jälle kirjutus tulnud, milles talle ettepanekuid tehti. Teiſte nõudmiſte eesotſas ſeiſis ſee: raeherrad tahta hääd juhtumiſt tarwitada, et linnale metſa muretſeda, mida Detlew v. Walmoden lunaſtuſehinnaks andma pidawat. Rüütel kiskus kirja puruks ja wiskas tükid raekoja teendrile wastu nägemiſt.

Neliteiſtkümmend päewa oliwad nii mööda läinud. Detlew v. Walmoden oli ühes oma meestega rõõmſat elu elanud: ſöödi ja joodi wara hommikuſt hilja ööni; ühestoodud mängumehed mängiſiwad neile tantſuks. Niiſugune lõbus elu hakkas linna elanikkude pääle meelitawalt mõjama. Linna nõukogu poolt oli küll kõwasti ärakeelatud kellegil Walmodeni meestega tegemiſt teha, kuid Bahni kodanikkude ſeas oli joodikuid, kes hääd meelt tundſiwad, kui nad kord ilma hinnata oma janu kuſtutada wõiſiwad. Siis leidus ka weel, nagu ajaloo kirjutaja põlastuſega tähendab, mõningaid tüdrukuid ja naeſi, kes wähemalt wõerastemaja ees Walmodeni meestega mõne tantſukeſe keerutaſiwad. Pürjermeiſtrile kõneldi koguni, et Walmoden tõſiſe wandeſeltſi aſutanud olla; temal olla oſawaid mehi, kes kodanikka tema poole meelitanud. Nende ja oma sõjaſulastega tahta ta linna ja nõukogu wastu wägiwalda tarwitada.

Kui Wahl ſelleſt wandeſeltſiſt kuulis, kutſus ta raeherrad kokku ja kinniſte uste taga tehti tähtis otſus. Raeherrad iſe läkſiwad päraſt ſeda koosolekut ſiia ja ſinna majadeſſe ja pidaſiwad meestega ſalaja läbirääkimiſi.

Ühel ööſel kogunſiwad pürjermeiſtri õuele sõjariiſtus kodanikud. Kui neid ſada tükki koos oli, läkſiwad nad pürjermeiſtri ja raeherrade juhatuſel wõerastemajaſſe, milles Walmoden oma meestega magas, köitſiwad neid kinni ja wõtſiwad sõjariiſtad ära. Siis pandi rüütel ühte linnatornis olewaſſe wangikambriſſe kinni, ſeſt et ta linna wastu kurja nõu oli pidanud. Tema sõjaſulaſed aga wiidi ilma sõjariiſtuta linna wärawa juurde ja laſti ſääl tähenduſega lahti, et nad endid enam linna läheduſes ei näitaks.

Järgmiſel päewal pidustaſiwad linna raeherrad ſeleſſamas wõerastemajas, kus Walmoden ſenini oma meestega praſſinud ja joonud oli, ja tarwitaſiwad temaſt ülejäänud sõögi ja joogi tagawara ära.

Wangi kohta peeti pikkawaid ja teotawaid kõneſid; pürjermeister ei tunnud uhkuſe päraſt iſeennaſt enam ära, kuid ometi oli õnnetus talle nii lähedal.

Tema oma katuſe all oli äraandja, ſääl oli Walmodenil truu ja ustaw sõber, ja ſee oli Jutta. Heints, ſee wäſimata waheltkaupleja oli ikka jälle ilmunud, et Juttaga oma iſanda wabakslaſkmiſe üle läbirääkida; tal oli ſelle juures aga weel teine eesmärk: ta mõistis Jutta huwituſt wangi kohta äratada, temas uhkeid tulewiku lootuſi elusſe kutſuda. Wiimaks pani ta ſala kokkutulekud Jutta ja Walmodeni wahel toime. „Kogemata“ tuli kokkupuutumine tänawal, „kogemata“ trehwas Jutta rüütliga mõne tuttawa perekonna aia ääres